

Sted, og som altsaa bør mulkteres — indtil det er kommet saa vidt, siger jeg, skal Mulkering ikke kunne bruges, thi vi kunne, som sagt, meget godt til Hverdagsbrug hævde vor Markfred, gjennem Optagelsesretten og Skadeserstatning. Beholde vi derimod § 9, som den nu staar, saa kan jeg ikke faae Andet ud af den, end at, saasnart et Kreatur kommer ind paa anden Mands Grund, enten det nu er lidt eller meget, og enten det er af Skjodesløshed eller ikke, og Sagen meldes til Politiet, saa er det en Handling, der er underkastet Bøde; men en saadan Bestemmelse maa vi endelig tage os i Agt for, at give, fordi vi erved vilde give rig Anledning til, at den ene Nabo forvolder den anden store Bryderier og Ulemper, som vilde medføre Riv, Splid og Trætte, Noget, vi saavidt mulig maa ønske undgaaet.

Tobiesen: Sa, uagtet jeg jo rigtig nok ogsaa er Jurist, vil jeg dog tillade mig at yttre endnu et Par Ord om det sidstomhandlede Forhold. Seg maa da udtale min Forundring over, at den sidste ærede Tale troede, at hvor Taleren var om at give Lov, passende ikke blot for et enkelt specielt foreliggende Tilfælde, men for en Række af tilkommende almindelige Tilfælde, der vilde de fremkommende Spørgsmaal bedre kunne afgjøres af dem, der kun kjendte Forholdene praktisk, end af dem, der ere i Stand til at se, hvilke Følger visse Udtalelser i en Lov ville faae paa de forskjellige praktiske Forhold. Seg vil derhos sige, at hvis denne omhandlede Paragraf i det daglige Liv virkelig kunde ventes anvendt til Chitane, og hvis Indsættelsen af Ordet „forsættlig“ af den Grund var usikkert, saa vilde jeg ogsaa finde det rigtig, at det nævnte Ord kom ind i Loven. Men det tror jeg ikke vil blive Tilfældet, og det er derimod netop, fordi det maa findes billigt, at man overhovedet skal kunne ramme den, der forsættlig begaar en af de i § 9 omtalte Handlinger, at jeg ønsker Ordet „forsættlig“ udeladt. Seg skal tillade mig i saa Henseende for det ærede Medlem at fremhæve et Tilfælde, hentet fra § 9 selv. Det hedder jo i § 9: „Enhver, som inddriver eller tøirer Husdyr paa anden Mands Forder

eller skaffer dem Udgang ved at aabne Løb eller kryde Hegn eller tøirer dem saa nær ved Naboens Jord, at de kunne naae ind paa denne, straffes med Bøder eller simpelt Fængsel.“ Nu sætter jeg, at en Mand netop vil tøire sine Husdyr saa nær ved Andenmands Grund, at de kunne naae derind, og at han gjør det. Denne ser altsaa Mandens Ko staa og græsse paa sin Mark, og han veed derhos, at det er en ondskabsfuld Mand. Han kan nu ganske vist saa optage hans Kreatur, og skaffe ham idomt en Optagelsesbøde eller en Ufredsbøde, saaledes som det er tilladt efter de andre Paragrafer i den foreslaede Lov. Men erved er der kun Tale om det civilretlige Forhold mellem den, der bryder Freden, paa den Paagældendes Mark, og denne, og det er slet ikke det Tilfælde, der tales om i § 9. Der tales meget mere om, at foruden den Ret, som den Forurettede har ad privatretlig Del, skal der ogsaa kunne idømmes den Bedkommende Bøde eller Fængsel, fordi han har begaaet et Brud paa Markfreden, af den specielt i § 9 nævnte Art. Den Forurettede har Grund til at tro, at han har gjort det af Ondskab, han melder ham til Politimesteren, og Sagen skal da efter § 9 og 12 behandles offentlig. Han kan nu vel ikke fragaa Faktum. Han maa erkjende, at hans Kreatur stod paa Naboens Mark og græssede, men han føjer saa til: „Seg vidste ikke af, at Tøiret var saa langt, som det nu har vist sig at være, og det er altsaa slet af Banvare; havde jeg vidst, at Tøiret var saa langt, saa havde jeg ikke tøiret Kreaturet, der, hvor det stod, men havde passet paa, at det ikke kom ind paa Naboens Mark.“ Der vil saa naare der i Paragrafen er Tale om „forsættlig“, foreligge et Tilfælde, hvor man skal bevise, at den Bedkommende vidste, at Tøiret var saa langt, som det var, og at det altsaa var med Forset, at han havde stillet sit Kreatur der, hvor det stod. Staar der derimod ikke i Paragrafen „forsættlig“, saa kan og vil man sige til den Mand, om hvem det antages, at han har villet krænke sin Nabo's Markfred: „Sa, mit Ven! Dit Kreatur stod inde paa Naboens Mark, og det kan ikke nytte, at Du nu siger, at Du ikke vidste, at Tøiret var saa langt,